

lem Slagelse og Næstved. Det er meget muligt, at min Indledning har tydet hen paa, at jeg ønskede en Erklæring; det var ogsaa det, som jeg helst ønskede. Naar jeg saa dog endte med at gjøre en Hensstilling, saa var det af Beskedenhedshensyn. Iøvrigt maa jeg i en anden Henseende beklage, at den høitærede Minister har følt sig ilde berørt ved „Tappen“, fordi det har influeret paa hans Opfattelse af mine øvrige Udtalelser. Jeg har ikke i fjerneste Maade antet over, at der Intet er slet paa Sjælland med Hensyn til Jernbaneanlæg. Det er ikke med en Stavelse faldet mig ind, at der nu skulde kunde være Spørgsmaal om i Loven at optage Bestemmelser om Jernbaneanlæg paa Sjælland, thi det følger jo saa temmelig af sig selv, at saa længe som vi have Loven af 1873, der giver Udgang til at faae oprettet forskjellige private Baner, kunde jeg ikke vente, at Ministeriet skulde føre noget nyt Lovforslag frem for Sjællands Vedkommende, førend der var blevet givet en Anledning dertil. Det var netop denne Anledning, som jeg ved min Henvendelse til Ministeren vilde give. Jeg vilde benytte Leiligheden ved denne Lovs første Behandling til at henlede Opmærksomheden paa, at det ikke var lykkes paa Grundlag af Loven af 1873 at faae anlagt denne efter min Mening temmelig vigtige Bane, og derfor anmode Ministeren om, saa snart han atter fik Jernbaneanlægsspørgsmaalet for, at søge at tilveiebringe Lovbestemmelser, hvorved det blev muligt for de Private at realisere denne Bane, hvilket de ikke have kunnet paa Grundlag af Loven af 1873. Ganske vist har denne Bane for mig i en vis Forstand været „Tappen“, hvorom mit Foredrag dreiede sig; det var ganske naturligt, at jeg, der fandt, at en Bane fra Næstved til Slagelse stemmede med det Heles Lær, tillod mig at henlede Opmærksomheden paa denne Bane, da den vedrørte den Kreds, som jeg repræsenterer. Jeg har ikke i mindste Maade antet over det Uberettigede i, at Loven her blev behandlet med for stort Hastværk, i alt Fald ikke som Noget, der i mindste Maade kunde være Ministerens Skyld, thi det er han jo ganske uskyldig i. Jeg har ikke ønsket, at der skulde gives længere Tid til Lovens Behandling. Jeg har ikke Nogetsomhelst at indvende imod, at de fastsatte Friste for Behandlingen afkortes, thi Ingen kan mere end jeg ønske at komme hjem hellere den ene Dag end den anden. Jeg har ikke antet over, at Regjeringen trængte for hurtigt paa med Hensyn til Behandlingen af denne Lov her i Thinget, men det, som jeg udtalte Beklagelse over, var, at Loven var kommet saa sent herind i Thinget; Noget, som den høitærede Minister jo ikke har havt nogen som helst Indflydelse paa. Naar iøvrigt den høitærede Minister henvisste til, at jeg jo dog havde havt Tid nok til at gjøre mig bekendt med Sagen, saa kan jeg ikke indrømme dette. Jeg kan ikke indrømme,

at min Beklagelse over, at vi have faaet denne Sag saa sent, og at vi maa behandle den med saa stort Hastværk, er uberettiget, thi idetmindste jeg har ikke havt tilstrækkelig Tid til at overveje den. Der er ikke særlig Opfordring for Medlemmerne af dette Thing til i Samlingens Løb at beskæftige sig med et Lovforslag, som ligger roligt og hviler i et Udvalg i det andet Thing, og hvorom man ikke har nogen Grund til at vente, at det kan blive til Noget. Da Lovforslaget saa endelig fort før Pinteje atter kom paa Tapetet i det andet Thing, vare vi her i Thinget optagne af at forhandle den store Mængde Love, som vare oversendte fra Folkethinget, og jeg har derfor ikke havt tilstrækkelig Leilighed til at gjøre mig bekendt med denne Sags Forhandling i det andet Thing; dermed er jeg først bleven bekendt igaaar, idet et Forsøg paa at forstaae mig Forhandlingen sendt til mit Hjem mislykkedes; men forøvrigt er det Et at gjøre sig bekendt med et Lovforslag ved, hvad man kan læse af Forhandlingerne i det andet Thing, og et Andet er den Drøftelse, som finder Sted i selve Thinget. Jeg kan derfor, som sagt, ikke Andet end beklage, at den høitærede Minister har følt sig ubehagelig berørt angaaende Tappen. Jeg veed ikke, hvad det er for Grunde, der have bevirket dette, men jeg kan ikke anse de smaa Reprimander, som jeg fik i Anledning af mit øvrige Foredrag, for berettigede.

Jeg skal endnu kun gjøre nogle ganske faa Bemærkninger med Hensyn til Slutningsbestemmelsen i § 5. Jeg høier mig dybt for den ærede Højbenhaanske Landssthingsmands bedre juridiske Indsigt, men jeg maa beklage, at jeg ikke har følt mig overbevist om, at jeg havde Ret i min Opfattelse af den her omhandlede Bestemmelse. Ganske vist er Udgiften ekstraordinær, og det er naturligvis det, at det er en ekstraordinær Udgift, som er Grunden til, at man har troet at kunne sætte denne Bestemmelse ind om, at Fordelingen skulde ske uden Hensyn til de bestaaende Kontrakter. Men jeg kan ikke se Andet end, at naar denne Bestemmelse bliver staaende, saa giver Lovgivningsmagten en Bestemmelse, som ikke er heldig. Jeg kan ikke se rettere, end at vi da gjøre Indgreb i de kontraktmæssige Rettigheder, som allerede bestaa. Hvis denne Bestemmelse ikke fandtes i Lovforslaget, saa vilde Fordelingen efter de bestaaende Kontrakter jo ske efter et andet Forhold. Dette Delingsforhold forandres med Bestemmelsen. Men herved er det da ogsaa givet, at Bestemmelsens Optagelse gjør et Indgreb i de Rettigheder, som de ældre Kontrakter hjemlede. Det er dette, jeg mener ikke er heldigt, og som ikke findes i Loven, selv om det har Hensyn til ekstraordinære Udgifter. Det ærede Medlem henvisste til Loven af 26de Mai 1868, som er mig meget vel bekendt. Det ærede Medlem fra 10de Kreds henvisste allerede til den igaaar,